

χυνας· τὰ δὲ ὅσα συντριβαίς, πᾶσαν νόσον θεραπεύεις· τὴν καρὰν δὲ ἀφαιρεθεὶς, ἀμαραντίνῳ στεφάνῳ κατέσφαις, ἐκτενῶς δεόμενος, ὑπὲρ τῶν εὐφημοῦντων σε.

Ἦχος πλ. α'.

Η παμφαις τοῦ μάρτυρος μνήμη, λάμπει ὡς ἥλιος τοῖς πέρασιν, καὶ ἀπαύσως θαλάσσει, τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα, νόσους ἀποσοδοῦσα, καὶ πάθη θεραπεύουσα· ἱκετεύει γὰρ Ἀρτέμιος τῷ Χριστῷ, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Τίς ἐξιπεῖν τὰς ἀριστείας σου σοφές; ἢ τίς ἐπαινέσει τῶν ἀγώνων σου τὰ εἶδη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὑπάρχων ἐκ ψυχῆς ὁμοῦ καὶ σώματος, τῷ κρείττονι τὸ χειρὸν ἐσπευσας καθυποτάξαι· ὅθεν ἀθλοφόρων ἀνεδείχθης ἀκρότης, καὶ προστάτης ἀκοίμητος τῶν εὐφημοῦντων σε.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Εἰς τὸν στίχον. Ἦχος δ'.

Ἐδάκας σημείωσιν.

Νεύροις συγκοπτόμενος, ἔσθλαλμοὺς ὀρυπτόμενος, καὶ ἰκρίῳ κρεμάμενος, ζυσῆσοι ξερόμενος, ἀπηνῶς τὰς σάρκας, θύειν τε εἰδώλοισι ἐγκαλεσάμενος σοφές, οὐκ ἐξηρνήσω Χριστοῦ τὸ ὄνομα, ἀλλ' ἠλεῖξας σερρότατα, τοῦ εὐσεβοῦς τὴν παράνοιαν, καὶ δεινὴν ματαιότητα ἀθλοφόρε Ἀρτέμιε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ.

Πρὸς τὴν ἐπουράνιον ἀποσκοπῶν ἀξιάγαρε, κληρουχίαν Ἀρτέμιε, πληγὰς τε καὶ μάστιγας εἰς οὐδὲν ἠγήσω· ἄς τὴν εὐφροσύνην, καὶ τὴν ἀντίδοσιν σαφῶς, ἐν οὐρανόισι σκηναῖς σοι προῦθηκην, διό σου τὰ μνημόσυνα, ἐπιτελοῦντες δοξάζομεν, Ἰησοῦν τὸν φιάνθρωπον, τὸν ἀσί σε δοξάζοντα.

Στίχ. Θαυμάτος ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Δεῦτε τὰ συστήματα, τῶν φιλεόρτων ἀθροίσθητε, ἰσθῶς εὐφημήσωμεν, λαμπρῶς ἐκτελέσαντες ἄσμασι τὴν θεῖαν, καὶ πάμφωτον μνήμην, τοῦ ἀθλοφόρου καὶ σεπτοῦ, μεγαλομάρτυρος εὐφραϊνόμενοι· προσθεύει γὰρ ἐκάστοτε, ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον, ὅπως εὐρωμεν ἔλεος ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ασματικοῖς ἐγκωμίοις πιστοὶ σήμερον ὁμοφρόνως τιμήσωμεν, Ἀρτέμιον τὸν ἐνδοξότατον· οὗτος γὰρ βασιλέα ἠλεῖξε παρανομώτατον, καὶ βασιάνους ὑπομείνας πολλὰς, ἔσρε-

βλώσεις, τὸ σῆμα αὐτοῦ προθύμως ἐξέχεεν ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ ὁμολογίας· ὅθεν θαυμάτων χάριν εἰληπῶς παρὰ Θεοῦ, θεραπεύειν νοσήματα πλουσίως τοῖς αὐτῷ προσεδρεύουσι, διό Χριστὸς ὁ Θεός, ὁ τὸν σὸν ἀθλοφόρον ἀξίως ἐνισχύσας, διάσωσον ἔς ἡμᾶς ἐκ παντοίων πειρασμῶν καὶ θλίψεων, τοῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις ὡς εὐσπλαγχνός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ρῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὅλων ποιητὴν, ἵνα πάντες κράζωμέν σοι· χαῖρε μόνῃ προστασίᾳ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΑἰΘΥΓΙΚΙΟΝ.

(παρὰ τοῦ ἐκδότου.)

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ποικίλαις βασάνοις ἐναθλήσας μακάριε, ὡς στέρφος ἀδάμας τὸν παραβάτην κατήσχυνας· καὶ γὰρ ἐν πέτρᾳ μεγίστη πιεσθεὶς, διὰ τὴν πέτραν, Χριστὸν, καὶ αἰκισθεὶς, στέφος ἐδέξω τοῦ μαρτυρίου μεγαλομάρτυς Ἀρτέμιε· δόξα τῷ σέ ἐνισχύσαντι, δόξα τῷ σέ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι δικαίᾳ σου πᾶσιν ἰάματα.

Δόξα, καὶ νῦν. Τοῦ Γαβριὴλ.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν Α'. στιχολογ. Κάθισμα, ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Βασάνων ἀλγεινῶν, ἀνδρικόως ὑπομείνας, τὴν ἀπονὸν ζωὴν, ἐκομίσω παμμάκαρ, Ἀρτέμιε ἐνδοξε, ἀθλητῶν ἐγκαλλώπισμα· ὅθεν σήμερον, ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐσορτάζεσθε, τὴν σὴν πανίερθον μνήμην, ἐνθέως ἀγαλλεταί.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Φώτισον ἀγαθὴ, τὴν ἐν σκότει ψυχὴν μου, καταύγασον ἀγνή, καὶ τὴν πώρωσιν λῦσον, καὶ δίδαξον πράττειν με, τοῦ Υἱοῦ σου τὸ θέλημα, ὅπως ἀφῆσιν τῶν πολλῶν μου πταισμάτων, εὐρω Πάναγνε, καὶ τοῦ πυρός τοῦ ἀσβέσου, εὐχαῖς σου ῥυσθήσωμαι.

Μετὰ τὴν Β'. στιχ. Κάθισμα ἦχος πλ. α'.

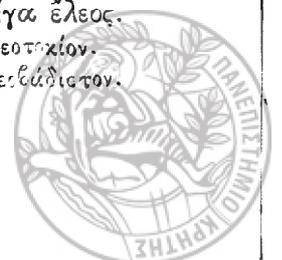
Τὸν Συνάναρχον Λόγον.

Αρτεμίου τοὺς πόνους ἀνευφημήσωμεν, ἰσθῶς ἀθροισθέντες ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναῶι τοῦ ἀθλοφόρου ψαλμικῶς, ὡς ριλέορτοι, μακαρίσωμεν πιστῶς, καὶ ἐκδοήσωμεν, αὐτῷ ὅπλιτα τῆς εὐσεβείας, μὴ διαλείψης προσθεύων ἡμῖν δοθῆναι εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ θεοβλάδιον.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΚΑΤΕΧΕΥΣΤΕΡΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ

Μετά τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα ἤχος πλ. δ'.

Εξ οἰκειῶν αἱμάτων ὁ ἀθλητῆς, ἑαυτῷ πορφυρίδα βάψαι καλῶς, ὡραῖος τοῖς μίγμασι, τῷ Χριστῷ προσενηνεκται, τρισηλίου δόξης, φωτὶ λαμπρυνόμενος· ἕ ἡμᾶς φωτίζων, αὐτὸν μακαρίζοντες· ὅθεν τὴν φωσφόρον, καὶ σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, τελοῦντες λαμβάνομεν, ἰαμάτων χαρίσματα, ὧ ἐν πίσει βόησωμεν, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ πάντων τῶν πόθῳ τελοῦντων, τὴν φωσφόρον καὶ εὐσημον μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οτῶν ὄλων Δεσπότης καὶ ποιητῆς, ἐξ ἀχράντου σου μήτρας σάρκα λαθῶν, προστάτην σε ἐδείξε, τῶν ἀνθρώπων πανάμωμο· διὰ τοῦτο πάντες πρὸς σέ καταφεύγομεν, ἰλασμόν πταισμάτων αἰτούμενοι Λέσποινα, καὶ αἰωνιζούσης λυτρωθῆναι βρασάνου, καὶ πάσης κακώσεως τοῦ δεινοῦ κοσμοκράτορος· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· πρέσβευε τῷ σῷ Ἰῶ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσί σε πόθῳ πανύμνητε.

Οἱ Ἀναβαμβοί. Τὸ Α' Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου. Προκειμ.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Εὐαγγέλιον. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ προσέχεται. Ὁ Ν'.

Δόξα, ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου αὐγάζεται ἀκτίσι, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἄνθεσιν ὠραίζομένη, Ἀρτέμιε βοᾷ σοι, θεράπων Χριστοῦ, καὶ προστάτα θερμότατε, μὴ εὐλείπεις ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων πρὸς Κύριον.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. κ.τ.λ.

Ὁ Κανὼν. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Αἰνῶ πόθῳ μέγιστον Ἀρτέμιον Γερμανός.

Ἦδὴ Α'. Ἦχος πλ. δ'. Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Αναξ Θεὲ τῶν ὄλων, αἴγλην οὐρανόθεν μοι κατάπεμψόν, τοῦ ὑμνήσαι ἀξίως τὸν κλεινὸν ἀρστέα Ἀρτέμιον.

Ιθυνον τοῦ νοός μου, τοῦ χρηστοῦ Ἀρτέμιε τὴν κίνησιν, τοῦ δοξάσαι ἀξίως, τὴν σεπτὴν σου πανήγυριν ἄσμασιν.

Νόμοις τοῖς τοῦ Δεσπότη, ἐπακολουθῶν μάρτυς αὐτόκλητος, θαρσαλέως ἐν μέσῳ, ὑπεισηλθες τρισμακάρι τοῦ σκάμματος. Θεοτοκίον.

Οφθης ἀγιωτέρα πάντων τῶν αὐλων, ἱκετεύω σε, οὐρανόθεν ταγμάτων, τῶν παθῶν τῆς ἀχλύος ῥυσθῆναι με.

(TOM. B.)

Ἦδὴ Γ. Σὺ εἶ τὸ στεφάνια.

Πόθῳ πυρπολούμενος, τῆς εὐσεβείας Ἀρτέμιε, μέσον ἐστῶς, μάρτυς τοῦ σταδίου, τὸν Βελίαρ κατήσχυνας.

Ογκίνοις κεντούμενος, καὶ ὀφθαλμοῦς ὑστερομένο, διὰ Χριστὸν, ὅθεν τοὺς στεφάνους τῆς ἀθλήσεως εἴληπας.

Θρόνῳ τοῦ παντάτακτος, μάκαρ ἀεὶ παριστάμενος, μνηϊὰν ποιῶν, ὑπὲρ τῶν ἐν πίσει σου τιμώντων τὴν ἀθλήσιν. Θεοτοκίον.

Ωτῶν ὑπὲρ ἔνοιαν θεωριῶν παμμακάριστε, τῶν Προφητῶν αἱ προρρήσεις πᾶσαι, ἐπὶ σοὶ γὰρ πεπληρῶνται.

Κάθισμα. ἤχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ

Τὸν στρατιώτην τοῦ Χριστοῦ τὸν ἀήττητον, καὶ καθαιρέτην τοῦ ἐχθροῦ γενναϊότατον, τὸν ἐν μεγίστοις τέρασιν ἐκλάμψαντα, ἅπαντες Ἀρτέμιον, εὐφημήσωμεν πόθῳ· ἔρβει γὰρ ἰάματα τοῖς προσρέχουσι πίσει, καὶ καταπαύει πάθη χαλεπά, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν θλίψει προίσταται.

Δόξα, ἕ νῦν. Θεοτ. Οὐ σιωπήσομεν ποτε Θεοτόκε.

Ἦδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Μὴ πτούμενος ἐνδοξε, τὸ τοῦ παράβατου ἀθῆεν φρύαγμα, ἀποτόμως τὴν κακόνοιαν, ἀπελέγξας τούτου καὶ δυσέβειαν.

Επτρώθης τῷ ἔρωτι, τῷ δια Χριστοῦ παμμακάριστε, τοῦ τυράννου τὴν ἀσέβειαν, ἀπεκρούσας ὄλων βδελυζόμενος.

Γηθοσίμως Ἀρτέμιε, καὶ γενναιοφρόνως ἐπητυμώλησας, πρὸς τὸ σκάμμα τῆς ἀθλήσεως, καὶ τὸν ἀποστάτην ἀπεβράβισας. Θεοτοκίον.

Ιλασμός ἡμῶν φάνηθι, τοῖς κατεγνωσμένοις Σωτήρ ὡς εὐσπλαγχνος, ἱκεσίαις τῆς τεκούσης σε, καὶ τοῦ ἀθλοφόρου δυσωπούμενος.

Ἦδὴ Ε'. Ὁρθίζοντες δοσμέν σοι.

Στερρῶς ἀντιταξάμενος ἐνδοξε· τῷ τυράννῳ, κλέος ἀναφαίρετον ἐδέξω μάρτυς Ἀρτέμιε.

Τοὺς πόνους τῶν μεγίστων θεόσφε, καὶ στρεβλώσεις, καρτερώς ὑπήνεγκας· τὸν στεφοδότην μιμούμενος.

Ολόσωμον ὑπέφερεις κάκωσιν ἀθλοφόρε· ἦεις σοὶ τὴν ἄρρητον, λῆξιν σαφῶς προεξένησε. Θεοτοκίον.

Νοῆσαι τῶν μυστηρίων, ἄχραντε τοῦ σοῦ τόκου, οὐρανόθεν τὰ τάγματα, καὶ τῶν ἀνθρώπων οὐκ ἴσχυσαν.

Ἦδὴ ΣΤ'. Χιτῶνά μοι παράσχου.

Ικρίῳ προσπαγέντι σοι Χριστέ, ὁ κλεινὸς θεράπων σου, οὐκ ἐπαισχύνεται, ἀλλ' ὡς δόξης κοινωνῶς ἐναμβρόνεται.

Σεσίγηται τῆς κλιάνης τὰ αἰσχρὰ, θεηγόρων γλώσση δὲ, θεῖα μυστήρια, τῶν μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ ἐκκαλύπτεται.

Ανδρείως μαρτυρήσας, τὸν Χριστὸν, Θεὸν τε καὶ ἄνθρωπον, τυράννων ἐνώπιον, δι' αὐτὸν σου καὶ τὸ αἷμα ἐξεχέας. Θεοδοκίον.

Ο λόγος τοῦ Θεοῦ σὲ τοῖς βροτοῖς, Θεοτόκε ἔδειξεν, οὐράνιον κλίμακα, διὰ σοῦ γὰρ πρὸς ἡμᾶς καταβέβηκεν.

Κοντάκιον, ἦχος β'. Τοὺς ἀσφαλεῖς.

Τὸν εὐσεβῆ καὶ στέφανόρον μάρτυρα, τὸν καθ' ἐχθρῶν νίκης ἀράμενον τρόποσια, συνελθόντες ἐπαξίως ὑμνωδίαις εὐσημήσωμεν, Ἀρτέμιον τὸν μέγιστον ἐν μάρτυσι, θαυμάτων τε δοτῆρα πλουσιώτατον, προσβύει γὰρ Κυρίῳ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τίς τοὺς ἀγῶνας ἐξαρκέσει ἐξειπεῖν ἀβλοφόρε; ἢ τοὺς πόνους τοὺς σοὺς οὓς περ ἀνδρείως ὑπέμεινες διὰ τῆς πίστεως τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, ἧς περ κατηξιώθης; οὐκ ἀρκεῖ διηγήσασθαι στόμα ἀνθρώπινον· σοφίαν γὰρ ἐνδυσάμενος καὶ ἀνδρίαν, τὸν πλοῦτον ἐμίσησας καὶ τὴν ἀξίαν τὴν πρόσκαιρον· στρατηγός τε φανείς γενναιότατος· προσβύει γὰρ τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Μηνὶ Ὀκτωβρίου Κ'. τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου.

Στίχ. Ὁ πάντα λαμπρὸς Ἀρτέμιος ἐν βίῳ,
Τιμῆς ἀνῆλθεν εἰς ὑπέρολαμπρον κλέος.
Εἰκάδι Ἀρτέμιος πυκινόφρων ὄσ' ἐκάλυψεν.

Οὗτος ὁ μακάριος Ἀρτέμιος ἔγεινε Δούκας καὶ Αὐγουστάλιος, ἦτοι μικρὸς Αὐγουστος τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ Πατρικίος ὑπὸ τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου ἐν ἔτει, τλ'. Ὄταν δὲ ὁ παραβάτης Ἰουλιανὸς ἔγεινε βασιλεὺς ἐν ἔτει τξά. καὶ ἐτιμώρει τοὺς Χριστιανούς ἐν τῇ Ἀντιοχείᾳ, τότε ὁ μακάριος αὗτος Ἀρτέμιος αὐτόκλητος ἐπῆγεν εἰς τὸ μάρτυριον. Πηρασταθεῖς δὲ ἐνώπιον τοῦ ἀποστάτου, ἤλεγξε τὴν ἀποστασίαν αὐτοῦ καὶ παρανομίαν. Ὄθεν ἔδειραν αὐτὸν μὲ βούνευρα ὠμά, καὶ κατεξέσχισαν τὴν ῥάχιν του μὲ τρίβολα κοπτερά, καὶ μὲ ἀγκίδας-σιδηρᾶς ἐκάρφωσαν τὰ πλευρά καὶ τὰ ὀμματόκλαδά του. Ἐπειτα ἔσχισαν εἰς δύο μίαν πλάκα μεγαλωτάτην, καὶ ἐν αὐτῇ ἔβαλον τὸν ἅγιον. Ἀπὸ δὲ τὸ ὑπερβολικὸν βᾶρος τῆς πέτρας τόσον ἐσφιχθῆ τὸ σῶμά του, ὡς τε ἐβγήκαν οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔξω. Καὶ τέλος πάντων ἀπεκεφάλισαν αὐτὸν, καὶ οὕτως ἔλαβεν ὁ τρισμακάριος τοῦ μαρτυρίου τὸν ἀμαράντινον στέφανον. Τὸ δὲ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον ἐφέρθη ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν εἰς τὴν Κωνσταν-

τινούπολιν ὑπὸ τινος γυναικὸς διακόνου, καλουμένης Ἀρίστης, καὶ ἐνταφιάσθη εἰς τόπον λεγόμενον Ὀξείαν.

Ἄξιόν δὲ εἶναι νὰ προσθέσωμεν καὶ μερικῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου διήγησιν. Ἀνθρωπὸς τις ἔχων τὰ δίδυμά του πολλὰ ἐξωγκωμένα ἀπὸ τὸ σπάσιμον, ἐπῆγεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, κλαίων, καὶ ζητῶν τὴν θεραπείαν του· ἐκοίτετο λοιπὸν ὁ ἀσθενὴς εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ ἐπάνω εἰς στρῶμα· καὶ ὀλίγον ὑπνώσας, βλέπει τὸν ἅγιον Ἀρτέμιον εἰς τὸν ὕπνον του λέγοντα πρὸς αὐτόν· « Δεῖξάι μου τὸ πάθος σου»· ὁ δὲ ἔδειξε τὸ μέρος ἔνθα τὸ πάθος. Τότε ὁ ἅγιος σκύψας καὶ λαβὼν ἐπιτηδείως μὲ τὰς δύο του χεῖρας τὸ σπάσιμον τῶν διδύμων, ἔσφιγγεν αὐτὸ ὅσον ἐδύνετο· ὁ δὲ ἀσθενὴς πονέσας μέγਾਲως, καὶ φωνάζας τὸ, οὐαί μοι, ἐξύπνησε καὶ εὔρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ, δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον.

Ἄλλος πάλιν ἔχων τρεῖς ἐξογκώσεις εἰς τὰ δίδυμά του ἐπῆγεν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, καὶ ἔκαμεν ἀγρυπνίαν. Ἀποκαμῶν δὲ ὑπὸ τῆς ἀγρυπνίας, ἐκοιμήθη. Καὶ ἰδοὺ φαίνεται ὁ ἅγιος εἰς αὐτόν· καὶ γυμνῶσας τὸ πάσχον, καὶ ψηλαφήσας, ἐσφράγιεν αὐτὸ μὲ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ· ἔπειτα κεντήσας αὐτόν εἰς τὸ πλευρόν, ἔγεινεν ἄφαντος. Ὄθεν ὁ ἀσθενὴς ἐξυπνήσας, εὔρηκεν ἑαυτὸν ὑγιῆ καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον.

Ἄλλος δὲ πάλιν ἔχων μέγα τε ἐξόγκωμα, εἰς τὰ δίδυμά του, ἐπῆγεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου, παρακαλῶν αὐτόν νὰ τὸν ἰατρεύσῃ· ὁ δὲ ἅγιος φανείς καθ' ὕπνον, ἔσχισε διὰ μαχαίριου τὸ πάθος του, καὶ ἐχύθη ὕλη πολλὴ καὶ βρωμερά· ὁ δὲ ἀσθενὴς ἐξυπνήσας, ἑαυτὸν μὲν εὔρηκεν ὑγιῆ, τὰ δὲ φορέματά του καὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, γεμάτα ὑγρασίας καὶ βρώμης πολλῆς.

Ἄλλος πάλιν ἔλθων ἐκ τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἀκούσας παρ' ἐνὸς Χριστιανοῦ διηγουμένου θαύματα τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου ἐπίστευσε αὐτὰ ἀδιστακτικῶς. Ὄθεν ἐπειδὴ αὐτὸς εἶχε συγγενῆ τινα ἐν τῇ Ἀφρικῇ πάσχοντα καὶ κινδυνεύοντα ἀπὸ σπάσιμον τῶν διδύμων, διὰ τοῦτο ἐπῆγεν ὅσα ἦτον ἀναγκαῖα διὰ νὰ κάμῃ ἀγρυπνίαν, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου, ἵνα παρακαλέσῃ τὸν ἅγιον ὑπὲρ τοῦ συγγενοῦς του. Ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσε τὴν ἀγρυπνίαν, ἐπῆρε λαθὶ ἀπὸ τὴν κανθύλαν τοῦ ἁγίου, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον ὁποῦ ἤμενον· ὁ δὲ ἅγιος Ἀρτέμιος κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, καθ' ἣν ἠγρύπνει ὁ ῥηθεὶς Χριστιανὸς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὃ τοῦ θαύματος! ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἀφρικῆν, καὶ σταθεῖς ἐπάνω εἰς τὴν κλίνην τοῦ πάσχοντος, λέγει πρὸς

αυτόν· ἐπειδὴ ὁ ἐδικός σου συγγενής με παρεκάλεσε, διὰ λόγου σου εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὴν ἐξῆς ἄς ἦσαι ὑγιής. Ὁ δὲ ἀσθενής ἐξυπνήσας, εὔρεν ἑαυτὸν ὑγιῆ ἐν ἀληθείᾳ. Ὅθεν καὶ δόξαν ἀπέδωκε τῷ Θεῷ· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἐγνώριζε ποῖος ἦτον ὁ χαρίσας εἰς αὐτὸν τὴν ὑγείαν, ἠγάπα νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά του· ὅθεν γράφει εἰς τὸν συγγενὴν του ἐκεῖνον, ὅστις παρεκάλεσε τὸν ἅγιον Ἀρτέμιον ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ τοῦ φανερώσει τίνα ἡμέραν ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὁ ἅγιος, καὶ ὅτι τὸν ἰάτρευσεν μετελειότητα. Ὁ δὲ συγγενής ται ταῦτα μαθὼν, ἐκατάλαβεν, ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, καθ' ἣν ἐγίνετο ἡ ἀγρυπνία ἐν Κωνσταντινούπολει, κατ' ἐκείνην τὴν ἰδίαν ἰάτρευσεν ὁ ἅγιος τὸν συγγενὴν του εἰς τὴν Ἀφρικὴν, καὶ μεγάλως ἐθαύμασεν. Ὅθεν ἐπῆγε πάλιν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν πρέπουσαν εὐχριστίαν, διηγούμενος καὶ τὸ θαῦμα εἰς τοὺς ἐκεῖ παρόντας. Ἀκολούθως δὲ ἔγραψεν εἰς τὸν συγγενὴν του, πῶς ἠκολούθησεν ἡ ὑπόθεσις, καὶ πῶς ὁ τοῦτον ἰατρεύσας, εἶναι ὁ ἅγιος Ἀρτέμιος. (*)

Χριστιανὸς τις θάρους ἀνυποφόρου, ὅπερ εἶχεν εἰς τὰ διδύμα, ἐζήτηε τὴν ἰατρούριαν. Ὁ δὲ ἅγιος ἐφάνη καθ' ὕπνον καὶ λέγει, αὐτῷ· ἀδελφέ, πῆγαινε εἰς τὸν γείτονά σου Ἰωάννην τὸν χαλκέα, καὶ θάλε τὴν ἐξόγκωσιν τῶν διδύμων σου ἐπὶ τοῦ ἄκμονος, καὶ ἄς κτυπήσῃ ἐκεῖνος αὐτὴν δυνατὰ μετὰ τὸν πυρωμένον σφυρόν του καὶ εὐθὺς θέλεις ἰατρευθῆ. Ὁ δὲ ἀσθενής ἐφοβεῖτο νὰ κάμῃ τοῦτο, ὡς ὀδυνηρόν. Ὅθεν πάλιν ἐφάνη ὁ ἅγιος εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ λέγει τὰ αὐτά. Ὁ δὲ ἀσθενής πάλιν ἐφοβεῖτο νὰ κάμῃ τοῦτο. Τότε ὁ ἅγιος καὶ τρίτον φανείας εἰς αὐτὸν, τοῦ λέγει. Πίστευσόν μοι, ἀδελφέ, ὅτι ἂν δὲν κάμῃς τοῦτο ὅπερ σοὶ εἶπον, ποτὲ δὲν θέλεις ἰατρευθῆ. Ὁ δὲ ἀσθενής ἐκὼν καὶ ἄκων ἐπῆγε εἰς τὸν χαλκέα, καὶ ἔβαλε τὸ σπάσιμόν τε ἐπάνω εἰς τὸν ἄκμωνα ἐκείνου, ἐλέπων

(*) Εἰς πολλὰ γὰρ καὶ διάφορα μέρη εὐρίσκονται τὰ πνεύματα καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἁγίων· διὰ τοῦτο καὶ ἐνεργούσιν ἐν τῷ αὐτῷ κινήσιν εἰς αὐτὰ διαφόρους ἐνεργείας καὶ χάριτας, εἴτε ἀμέσως αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ὡς θέλουσιν αἱ, εἴτε ἐμμέσως διὰ τῶν Ἀγγέλων, ὡς θέλουσιν ἄλλοι. Ἡ μᾶλλον καὶ ἀληθέστερον εἰπεῖν διὰ τῆς θείας χάριτος. Τί λέγω; αἱ τῶν ἁγίων ψυχαὶ πανταχοῦ ὄρωσι καὶ ἐνεργούσιν, ὡς λέγει ὁ μέγας Βασίλειος. Ἐ τὰ τῶν Ἀγγέλων ἀναρτήματα πλήθη, καὶ μετὰ τούτων τὰ τῶν Πατέρων ἁγίων Πνεύματα, αἰδεσθήσεται ἡ Παρθένος, Ὁ δὲ εἰς γὰρ τούτων ἐστὶν ἡ οὐχὶ πανταχοῦ καθορᾶ. (Λογ. περὶ Παρθένου).

δὲ τὸ πυρωμένον σφυρίον καταβαίνειν ἐπάνω εἰς τὸ σπάσιμόν του, ἐτραβίχθη ὀπίσω ἀπὸ τὸν φόβον του. Καὶ ὁ τοῦ θαύματος! εὐθὺς τὸ σπάσιμον ἤφανίσθη, καὶ τὸ σφυρίον ἐκτύπησεν ἐπὶ τοῦ ἄκμονος. Ἐθαύμασαν δὲ καὶ οἱ δύο διὰ τὸ παράδειξαν τοῦτο θαῦμα. Ὅθεν καὶ οἱ δύο ἐδόξαζαν καὶ εὐχαριστήσαν ἐξ ἥλης καρδίας τὸν Θεόν, ὅστις ἐδόξασε τόσον τὸν μάρτυρά του Ἀρτέμιον.

Ἄλλος δὲ λαμβάνων μετὰ πίστιν θερμὴν λᾶδι καὶ κηρία, ἐπήγαινε, εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου. Διαβαίνων δὲ ἀπὸ τὸν δρόμον, ἠρωτήθη ὑπὸ ῥάπτου, ποῦ πηγαίνει· ὁ δὲ Χριστιανὸς ἀπεκρίθη, πηγαίω εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἀρτεμίου νὰ προσευχηθῶ· καθὼς δὲ ἐπῆγε παρεμπρὸς, φωνάζει πάλιν ὁ ῥάπτης· ἀδελφέ, ὅταν γυρίσῃς ἀπὸ τὸν ἅγιον Ἀρτέμιον, φέρε μοι μίαν φούσκαν τῶν διδύμων· ἔλεγε δὲ τοῦτο περιγελῶν τὸν ἅγιον, ὅτι ἰατρεύει τὰ σπασίματα τῶν διδύμων. Ὁ δὲ Χριστιανὸς, χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ τοῦ φλυάρου λόγου τοῦ ῥάπτου, ἐπῆγεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου· ἀφοῦ δὲ ἐτελείωσεν ἡ λειτουργία, ἐγύριζεν εἰς τὸν οἶκόν του. Περιπατοῦντος δὲ αὐτοῦ, ἤρχισαν νὰ καταβαίνουν τὰ διδύμα του· καὶ ἐπειδὴ κατέβησαν πολὺ, καὶ τὸ σπάσιμόν του ἠξήθη, ἐκατάλαβεν, ὅτι διὰ τὸν περιγελαστικὸν λόγον ἐκείνου τοῦ ῥάπτου, ἔπαθε τὸ πάθος τοῦτο· ὅθεν μόλις καὶ μετὰ βίας ἐδυνήθη νὰ φθάσῃ εἰς εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ῥάπτου, ἀκνοὺς σχεδὸν ὢν, ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ ἀφῶνος. Ἐκατηγόρει λοιπὸν τὸν ῥάπτην, ὅτι τὸ σπάσιμον ἔδειχνε, καὶ ἐβεβαίωνεν, ὅτι κατ' ἄλλον τρόπον δὲν ἤθελε πάθῃ τοῦτο, ἂν αὐτὸς δὲν ἔλεγε τὰς φλυαρίας ἐκείνας· ὅθεν ἐκ τούτου ἤλθον καὶ οἱ δύο εἰς λογομαχίας καὶ ἐριδας. (Ἡ δὲ παρευρεθέντες ἐκεῖ, ἠρώτουν νὰ μάθουν τὴν αἰτίαν· τότε ὁ πόνος διηγῆθη τὸν τρόπον καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ πάθους· θέλων δὲ νὰ δείξῃ καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν, ὅτι μετὰ ὑπερβολὴν ἀδικήθη ὑπὸ τοῦ ῥάπτου, ἐσήκωσε μετὰ θυμὸν τὰ φορέματά του διὰ νὰ δείξῃ τὸ σπάσιμον· καὶ ὁ τοῦ θαύματος αὐτὸς μὲν εὐρέθη ὑγιής, ὁ δὲ ῥάπτης ἐφώναξεν, οὐαὶ μοι! καὶ ἔδειξεν εἰς ὅλους τὸ σπάσιμον τῶν διδύμων του, ὅπερ τότε παρευρεθὺς ἠκολούθησεν εἰς αὐτόν. Καὶ πῶς ἀπὸ τὸν Χριστιανὸν ἐκεῖνον μετέβη τὸ πάθος εἰς τὸν ῥάπτην, ἔγειναν ἑκαθμῶσι. Καὶ εἰς μὲν τὸν Θεόν, καὶ ἅγιον Ἀρτέμιον ἀνέπεμπον δόξαν καὶ εὐχαριστίαν· εἰς δὲ τὸν ῥάπτην, ἔλεγον, μὴ λυπῆσαι ἀδελφέ· δικαία εἶναι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ· διότι ὅτι ἐζήτησες, ἐκεῖνο καὶ ἔλαβες, σπάσιμον ἐζήτησες, σπάσιμον καὶ ἔλαβες. Μετὰ τοῦτον τρόπον δοξάζει ὁ Θεὸς τοὺς ἐδικούς του θεράποντας. (Τὸν κατὰ πλάτος εἶπον τοῦ

αγίου ζήτει εις τόν Παράδεισον). Οὐ ταῖς προσβείαις ἀξιωθήμεν καὶ ἡμεῖς τῆς οὐρανῶν βασιλείας. Ἀμήν.
ᾠδὴ Ζ'. Παιδὲς Ἑβραίων.

Μετὰ πλείων βασάνων τρικυμίαν, ἢ τῆς κεφαλῆς ἐκτομὴν τρισμάκαρ, περὶ τὸν θρόνον τοῦ παντάνακτος εἰληρῶς τὰ γέρα παρίστασαι.

Γαμάτων ἐκδύζει ἀθλοφόρε, ἢ σφόδρα τοῖς πιστῶς προσιοῦσι, καὶ εὐχαρίστως ψάλλουσιν, ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Οὐ τῷ θεῷ προστρέχοντες καὶ σου, καὶ τὴν λύσιν τῶν δεινῶν ἀπαντοῦντες· εὐλογητὸς εἰ κράζουσιν, ὁ Θεὸς ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Νομικαὶ σε προέγραψαν εἰκόνες, ὧν ὄρωντες Παρθένε τὰς ἐκδόσεις· εὐλογητὸς κραυγάζομεν ὁ κερπὸς τῆς κοιλίας σου.

ᾠδὴ Η'. Οἱ θεορήμονες παῖδες.

Γενναιοφρόνως τρισμάκαρ, ὑπεισηλθες ἐν τῷ σταδίῳ, τὸν ἀληθῆρον τῆ δυνάμει τοῦ Πνεύματος κατηδάρισας, καὶ στέφος ἤρας τῆς νίκης βοῶν ὑπερφύετε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ερεισιζόμενος τῆ τῆς πίστεως βάσει τὰς ἀποστάτου θωπείας, καὶ τὰς αἰκίσεις ἀντ' οὐδενὸς ἐλαγισω Ἀρτέμει, τρανῶς βοῶν, λαὸς ὑπερφύετε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ροαῖς τῶν αἱμάτων σου ἀθλοφόρε, τὸν Φαραὼ τὸν ἀλέθριον θῆρα, καταποντίσας ἐβόας τρανιάτατα· ἡμεῖτε ἱερεῖς, λαὸς ὑπερφύετε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτοκίον.

Μαρτύρων καὶ Ὁσίων ὑπάρχεις δόξα, Ἱεραρχῶν σεμνολόγημα θεῖον, καὶ τῆς Κτίσεως καύχημα πάσης· διὸ σε ὡς Θεοῦ μητέρα, καὶ Παρθένον ἀξίως εὐφημοῦμεν.

ᾠδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ανδρεία καὶ φρονήσει, καὶ τοῦ μαρτυρίου κεκοσμημένος θεόφρον λαμπρότησι, τῷ στεφοδότη κυρίως αἰεὶ παρίστασαι.

Νομίμως ἐναθλήσας, μάρτυς ἀθλοφόρε, καὶ συμμαρτύρων χοροῖς συνταξάμενος, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα, μεθ' ὧν ἰκέτευσ.

Οὐ πόνοι τῆς σαρκὸς σου, τὴν ἀθανασίαν τῶν ἀθλητῶν κλέος σοι προεξένησαν, ἧς ἐμφορούμενος μέμνησο τῶν τιμῶντων σε. Θεοτοκίον.

Σὲ πᾶσαι Παναγία, γενεαὶ μερόπων, καὶ Οὐρανῶν αἰ δυνάμεις, ὡς ἔφησαν, ἀξιοχρέως τιμῶσι καὶ μακαρίζουσιν.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ.

Γυναῖκες ἀκουσίθητε.

Συνὸν τῷ Παντοκράτορι Θεῷ μάρτυς Ἀρτέμει, καὶ ἀστραπαῖς ταῖς ἐκεῖθεν, λαμ-

πόμενος ἀθλοφορε, τῶν ἐκτελούτων μέμνησο, τὴν ἱεράν καὶ πάμφωτον, πανήγυριν σου ἄσμασι, τοῦ λυτρωθῆναι παντοίων, ἐπιφορῶν σαῖς προσβείαις.

Ἐξερων. Τοῖς Μαθηταῖς συνέλωμεν.

Παρεστηκῶς Ἀρτέμει τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι, καὶ ἀστραπαῖς λαμπόμενος, ταῖς ἐκεῖθεν πλουσίως, ἐξ οὐρανοῦ ἐποπτεύεις, τοὺς τιμῶντας σε πόθῳ, μεγαλομάρτυς ἐνδόξῃ, συμμαχῶν θείοις ὅπλοις, ὡς τοῦ Χριστοῦ, στρατιώτης ἀριστος ἀθλοφόρε, τῷ σταυροφορῷ Ἀνακτι, κατ' ἐχθρῶν πολεμίων.

Θεοτοκίον.

Εὐλογημένη Παναγνε, Θεοτόκε Μαρία, Χριστιανῶν τὸ καύχημα, τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα, καὶ ἀθλοφόρων τὸ κλέος, κράτος τεῖχος καὶ σκέπη, καὶ ὄχυρόν προπύργιον, φύλαξ τε καὶ προστατὴς καὶ βοηθός, ἐν κινδύνοις φάνηθι τοῖς σοῖς δούλοις· ἐν σοὶ γὰρ ἐγκαυχώμεθα, προστασία τοῦ Κόσμου.

Εἰς τοὺς αἰῶνες. Ἦχος α'.

Πανεύφημοι μάρτυρες.

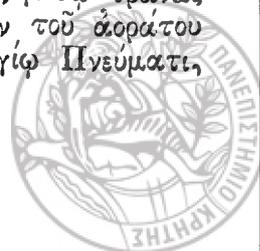
Μάρτυς γενναίοφρον τοῦ Χριστοῦ, τῇ σεβρᾷ ἀθλήσει σου, τοῦ δυσμενοῦς κατεπάτησας, τὰ μηχανήματα, προσπαλαίσας τοῦτον, καὶ Χριστῷ εὐπρόσδεκτος, θυσία προσήνεχθης Ἀρτέμει· καὶ νῦν παρίστασαι, τῷ τῶν ὄλων βασιλεύοντι, εἰς αἰῶνας συναγαλλιωόμενος. Δίς.

Σταυρῷ ὀπλισάμενος Χριστοῦ, μάρτυς ἀξιάγασε, κατὰ τῆς πλάνης ἐχώρησας, καὶ τὸν ἀντίπαλον, στερόροτᾷτη γνῶμη, καρτερώς ἀνθέστησας, καὶ τοῦτον ἐκνικήσας, σαφέςατα, συμβασιλεύων νῦν, τῷ Δεσπότη καὶ Θεῷ ἡμῶν, μνείαν ποιεῖ, ὑπὲρ τῶν τιμῶντων σε.

Μαρτύρων ἀγλαίσμα σφέ, ταῖς πέτραις σφιγγόμενος, Χριστὸν τὴν Πέτραν τὴν ἀρόρηκτον, τρανῶς ἐκήρυξας· ἀλλ' οὐκ ἐξηγήσας, καὶ νῦν συνηρίθμησαι, Ἀγγέλων τοῖς χοροῖς ἀγαλλόμενος, μεθ' ὧν ἰκέτευσ, τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ ἡμῶν, δωρηθῆναι ἡμῖν τὰ ἔλεή σου.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Ελικρινῶς σε ποθήσας, ὁ ἐνδόξος ἀθλοφόρος, Χριστὸς ὁ Θεός, τῷ γὰρ σῶ φωτὶ καταυγασθείς, καὶ τοῖς ὅπλοις τῆς πίστεως δωρακισθείς, τὸν τυραννὸν Ἰουλιανόν, καὶ ἀποστάτην κατήσχυνας, καὶ τοῦ σαδίου ἐν μέσῳ τρανῶς σε ἐκήρυξεν, Υἱόν, καὶ λόγον τοῦ ἀοράτου Πατρὸς, μεθ' οὗ σὺν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,

ἀδιαλείπτως σοὶ παριστάμενος, δυσωπεῖ ἐκτε-
νῶς, τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς πάσης περιστάσεως,
καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις

Εἰς τὴν Δειτεργίαν, Τυπικά, οἱ Μακαρισμοὶ, καὶ ἐκ
τῆς Γ' καὶ Σ'. ἀδῆς τοῦ Κανόνος τοῦ ἁγίου, Ἀπόστολον
καὶ Εὐαγγέλιον, (Ζῆτει τῆ ΚΣ'. τοῦ ἰδίου μηνός)

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ. (τοῦ ἐκδότου.)

Χαίροις, ὦ Ἀρτέμει, τοῦ Χριστοῦ, μάρτυς ἀθλο-

φόρε ὅτι ἠλεγξαι δυσειβῆ, Ἰουλιανὸν τὸν παραβά-
την, καὶ τὸν Χριστὸν κηρύξας, ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου,
Θεὸν ἀληθέστατον.

Σῶσον ἡμᾶς πάντας, Υἱέ Θεοῦ, διὰ μεσιτείας, Ἀρ-
τεμίου τοῦ ἀθλητοῦ, ὅπως ἐν εἰρήνῃ, παρέλθωμεν τὸν
δρόμον, καὶ δόξης αἰωνίου ἀξιοθνημεν.

Σῶσον με Ἀρτέμει ἀθλητά, σῶσον με τὸν ἀχρεῖον,
ὅπως εὖρω παρὰ Θεοῦ, ἔλεος καὶ χάριν, καὶ δόξης
αἰδίου· ἵνα σὺν σοὶ δοξάζω, Θεὸν τὸν εὐσπλαγχνον.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ

ΕΝ Τῆ ΝΗΣῶ. ΤΗΝῶ. ΕΥΡΕΣΕΩΣ ΤΗΣ ΠΑΝΣΕΠΤΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ

ΤΗΣ

ΘΕΟΤΟΚΟΥ,

ΨΑΛΛΕΤΑΙ ΔΕ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΞΗΣ ΔΙΑΤΥΠΩΣΙΝ, ΜΟΝΟΝ ΕΝ Τῶ ΙΕΡῶ ΝΑῶ:

ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ,

Τῶ ΕΝ Τῆ ΝΗΣῶ. ΤΗΝῶ. ΕΝ ΜΗΝΙ ΙΑΝΟΥΑΡΙῶ. Α'.

Εἰς τὸ, Κύρια ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους ς'. καὶ
ψάλλομεν Προσόμοια γ'. τῆς Εὐρέσεως τῆς Εἰκόνης.

Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες, χεῖρας κροτήσω-
μεν, καὶ ἐν ἀγαλλιάσει, ἀλλαλαξώμεν
πάντες, ἄσμασιν ὑμνοῦντες πνευματικοίς, τὴν
ἀγνὴν Θεομήτορα· ὅτι ἀνεδείξε σήμερον εἰς
ἡμᾶς, τὴν πανσέβαστον εἰκόνα αὐτῆς.

Ἡ τοῦ Ἑλίου μὲν θεὰ ἠδεῖα πέφυκεν, ἀλλ'
ἠδυτέρα ταύτης, ἡμῖν δέδεικται ἡδῆ,
πᾶσι τοῖς Τηνίοις, ἢ τῆς σεπτῆς καὶ ἁγίας
εἰκόνης σου, Παρθένε μήτηρ Κυρίου, ἣν εὐσε-
βῶς, προσκυνοῦντες ἀσπαζόμεθα.

Φύλαττε Δέσποινα Κόσμου, τοὺς τὸν σε-
πτὸν σου ναὸν, ἐγηγερότατος τοῦτον, καὶ
συντρέχοντας πῶθι, ψυχῆς τε καὶ καρδίας
πρὸς τὴν αὐτοῦ, καλλονὴν καὶ λαμπρότητα,
σώζουσα πάντας ἐκ πάσης ἐπιδρομῆς, τῶν
βαρβάρων, καὶ κακίσεως.

Εἶτα τὰ τρία Προσόμ. τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν. Ὁμοίως
ἔξ Δόξα αὐτῶν. (Κρίνω δὲ, διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Εὐρέσεως,
Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς Εὐρέσεως). Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον οἱ εὐσεβεῖς συνελθόντες, ἐν τῷ
σεπτῷ ναῷ τῆς Θεοτόκου, θερμῶς πρὸς
αὐτὴν ἐκδοήσωμεν. Παρθένε ἀγνή, ἢ τῶν
Οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, καὶ τῶν Χερουθίμ, ἐγδο-
στοτέρα, ἀπαντας διαφύλαττε τοὺς ἐλπίζοντας
εἰς σέ, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας εὐλαβῶς τὴν
σὴν εἰκόνα, ἣν ἐν Τήνῳ παραδόξως ἀναδεί-
ξασα, εὐηγγελίσω τῆς Ἑλλάδος σωτηρίαν.
Παντάνασσα Πανύμνητε, λύτρωσαι πάντας
τοὺς πιστοὺς, τῆς δουλείας τῶν βαρβάρων,
καὶ δόξης αἰωνίου ἀξίωσον.

Εἴσοδος. Τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκειμ. τῆς ἡμέρας.

Τὰ ἀναγνώσματα τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν.

Εἰς τὸν Στίχον. Προσόμοια Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Οτε ἐκινήθη καθ' ἡμῶν, δούλων τῶν πιστῶν
σου Παρθένε, ὁ τυραννεῖων δεινῶς, λέων

